

[Hækkerup.]

ses for øvrigt bedst deraf, at der meget sjældent i Hjælpekassebestyrelserne, uanset at disse næsten altid rummer Repræsentanter for forskellige Partier, er Uenighed om Midlernes Anvendelse. Det er muligt, at der er begaaet Fejl, det vil jeg ingenlunde bestride. Hvor der handles, spildes der. Hvis der er begaaet Fejl, er det dog ganske underordnet. Det vilde interessere mig, hvis Ministeren vilde oplyse, hvorledes Hjælpekasseudgifterne har været i en Aarrække. I de forholdsvis gode Aar har Hjælpekasseudgifterne ganske naturligt været mindst, medens de stiger i de daarlige Aar, fordi Trangen stiger. Det er saa let for os, der er herinde og har Trangen og Fattigdommen paa Afstand, at sige: Hjælpekassebestyrelserne kan sagtens klare sig, naar de vil administrere noget anderledes. Men naar man sidder i Administrationen af dem og har de fattige for Øje, og man undersøger Forholdene i deres Hjem, faar man alligevel en anden Mening, ganske uanset den, man skal have ifølge sit Partis Program. Den højtærede Minister udtalte, at det var en trang Gang at gaa til Fattigvæsenet, og saadan skulde det ogsaa være. Ja, det skal indrømmes, at det er en trang Gang, og det er muligt, man heller ikke skal gøre den Gang alt for let, men saa bør man skabe saadanne Forhold, at Folk kan opretholde Livet uden at behøve at gaa den tunge Gang. Jeg har ikke sagt de Ord, som den højtærede Minister vilde tillægge mig, at alle de, som nu faar Hjælpekassehjælp, vilde melde sig til Fattigvæsenet, hvis Hjælpekassehjælpen blev indskrænket. Jeg har sagt, at det er muligt, at der bliver nogle færre, der melder sig til Fattigvæsenet, fordi der altid kan være nogle, som hellere vil sætte alt til Side, hellere selv vil sulte og lade deres Børn sulte, blot de kan bevare deres borgerlige Rettigheder. Men man skal dog leve, og Nød bryder ogsaa Ønsket om at bevare sine borgerlige Rettigheder. Naar man mangler Mad, ikke kan betale sin Husleje og mangler Klæder, maa man henvende sig dér, hvor man kan faa det, og er der ingen anden Vej end Vejen til Fattigvæsenet, kommer man til at gaa den Vej.

Ministeren udtalte, at det betyder saa grumme lidt, hvad der blev sagt i 1913.

Ja, det ved jeg dog ikke. Det forbavser mig, at Venstrepartiet nu ser helt anderledes paa Hjælpekassernes Opgave, end det gjorde i 1913. De Udtalelser, som jeg fremførte, og som der ikke den Gang fra nogen Side blev taget Afstand fra, maa dog være et Udtryk for, hvorledes Venstre ser paa den Sag. For øvrigt vil jeg sige, at naar man taler med Venstremænd ude omkring, navnlig saadanne, der sidder i Hjælpekassebestyrelser, og som har virkelig Forstaaelse af og Indsigt i de sociale Forhold, hører man, at de er ikke uenige med os i Henseende til det praktiske.

Ministeren spurgte mig, om jeg biligede, hvad der er foregaaet i Esbjerg. Jeg kan hverken billige eller misbillige det, da jeg ikke kender Forholdene derovre. Ministeren nævnte saa, at det, man vilde derovre, var at anvende Hjælpekasserne som Udligningsinstitutioner. Jeg vil dertil sige, at vi Socialdemokrater ønsker ikke at anvende Hjælpekasserne til Udligning. Vi ønsker kun det ene, at Folk, der uden egen Skyld er blevet trængende, skal kunne faa det nødvendige til Livets Ophold uden at behøve at søge Fattigvæsenet. Det er det eneste Formaal, vi har med Hjælpekassen. I øvrigt vil jeg sige, at Socialdemokratiet er slet ikke saa glad for den direkte Hjælp. Den direkte Hjælp er et Onde; det er bedst, naar man kan hjælpe paa anden Maade end ved direkte at give Penge. Vi ønsker den sociale Lovgivning udbygget saaledes, at Hjælpekassehjælpen i Virkeligheden bliver Undertagelsen fra den Hjælp, der skal ydes. Men netop ved den Indskrænkning, der i de senere Aar er foretaget af andre sociale Love, mest og værst ved den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelses Bortfald, er Trangen til Hjælpekassehjælp steget saa stærkt, som Tillæddet er.

Den højtærede Minister talte om, at der var kommet en gal Opfattelse ind i Socialdemokratiet som Følge af de økonomiske Forskydninger under Krigen. Maa jeg sige om den Opfattelse, som kom ind i Befolkningen under Krigen, at da Priserne steg, og de hidtidige økonomiske Forhold forskubbede sig, ønskede Socialdemokratiet, at Befolkningen skulde hjælpes ad indirekte Vej; derfor virkede vi for Prisregulering, Maksimalpris o. s. v. Men det var den nuværende højtærede Statsminister, der den